నిచ్చెన-బొప్పాయిచెట్టూ

మెట్లు.... మెట్లు.... మేడ మెట్లు.... ఎన్ని మెట్లెక్కినా కానరావే మస్యా అన్నాడుకవి. (ఆసలుంటేకద కనిపించటానికి) ఒక రూలుంది. దాన్ని మెట్ల రూలుఅనొచ్చు. ఎన్ని మెట్లెక్కేమో అన్ని మెట్లు దిగాల్సిందే (పైనుండి పోతేతప్ప) మనిషి ఎంత పైకైనా వెళ్ళిపోగలడుకానిఅక్కడ మకాం వేసుకుని వుండిపోలేడు. కాని పైకి వెళ్ళాలంటే ఏంబిషనుండాలి. మెడమెట్లు లేకుండా వున్న ఇళ్ళలో పెరిగిన పిల్లలకు ఏంబిషన్ వుండదుట. గోడలెక్కటం, చెట్లెక్కటం, ఇల్లెక్కడం యివేవీరాని పిల్లలు జీవితంలో ఎందుకూ పనికిరారు. జీవితంలో బాగుపడటం అంటే ఒక రకంగా చెడిపోవటమే. నిచ్చెనవుందనుకోండి అది ఎక్కడానికి కష్టేరా, దిగడానికా- యిలాటి అనుమానాలు నాకు కోకొల్లగా వస్తుంటాయి. ఈ ఎగుడూ దిగుడూ జీవితంలో తప్పనిసర్లుకావచ్చు పలక సర్లులాగా.

మెట్లు ఎక్కడానికి పిల్లలు చాలా సంబరపడిపోతారు. చిట్టి చిట్టి పాపలుకూడా బుల్లిబుల్లి చేతుల్తో మెట్లమీద చేతులేసి ఏవరూ చూడకుండా వుంటే పైకి పొట్టతోనూ కాళ్ళతోనూ పాక్కుంటూవెళ్ళి కూర్చుంటారు. ఇళ్ళలో కుర్చీలను బల్లలను అసరాచేసుకుని కిటికీ వూచలను పట్టుకుని పిల్లలు పైకి ఎక్కుతారు. పిల్లలకు భయం వుండదు. పడినా ఒకఏడుపేడ్చి మళ్ళీ మళ్ళీ అవి ఇవీ ఏక్కటం మానరు.

మెట్లకిలానపికికూడా కొన్ని లిమిటేషన్లున్నాయి. మనం ఏక్కే మెట్లు ఇంకోరెవ్వరూ ఏక్కడానికీ వీల్లేకుండా కటుదిట్టాలు చేసుకుంటూనే వున్నాము. గుళ్ళో మెట్లు ఏక్కచ్చు. మీయింటి మెట్లు అలా ఎక్కడానికి వీల్లేదే? అలా మీకు తెలియకుండా మీమెట్లు ఎక్కి మీకు తెలీకుండా మీ తలుపులు త్రోసుకుని లోపలకువచ్చే వారిని దొంగలంటాము. మన ఆలోచనామందిరంలోకి చెప్పా పెట్టకుండా వచ్చేవారిని కళాకారులంటాము ప్రేమికుల్నీ, కళాకారుల్ని దొంగలుగా జమకట్టి గౌరవించటమో ఏదోఒకటి చేస్తూంటాము. అంచాతే దేవుళ్ళకూ దొంగలకూ అట్టేతేడాలేదు. నంద గోపాలుడు నవనీత చోరుడేకదా "మా చెల్వం మానధనమ్ము తెచ్చెనో మల్లియలార మీపొదలమాటున లేడుగదమ్మ చెప్పరే" అన్నాడు సహజ పాండిత్య బమ్మెర పోతనామాత్య. శ్రీకృష్ణుడైనాసరే యిప్పుడొచ్చి బజార్లో చీరెలు దొంగిలించమనండి, మీషాపులోకెళ్ళి వెన్న దొంగతనం చేయమనండి, మక్కెలు విరగ్గొడతారు, కాఫీత్రాగి బిల్లివ్వకుండా హోటల్లోంచి బయట పడమనండి మురళీ ఛంచెం గించెంలాక్కుని బయటకు తన్నిపంపిస్తారు. సొసైటీలో జీవించాలంటే దాని రూల్సన్నీ చచ్చినట్లు పాటించితీరాలి. దేవుడికూడా మనిషిలా జీవించాలంటే చచ్చేచావవుతుంది.

క్రిందినుంచి పైకిచూస్తే "అబ్బో అబ్బో అలాగా" అనిపిస్తుంది. పైనుంచి క్రిందకుచూస్తే "ఛీఛీ ఏం మనుషులు ఏం జీవితం"అనిపిస్తుంది. నేలబారుగా జీవించటానికి ఎవరుయిష్టపడరు· కాని అందరూ పైకి వెళ్ళిపోవటానికి వీల్లేదుకదా· అందుచేత కొంతమంది ఆలోచనలు వున్నతంగానూ కొంతమందిని నేలబారుగానూ వుంటాయి కొందరు తలుపులూ కిటికీలూ మూసుకు కూర్చుంటారు. కొందరిళ్ళలో తలుపుల్నిబార్లా తెరుచుకుని జీవిస్తారు. కొందరి జీవితాలుతెరిచిన పుస్తకాల్లావుంటాయి, కొందరిని మూసేసి అలమార్లో ఎత్తుగాపెట్టిన అందమైన మొరాకో బైండ్లు·

మనకు ఎక్కడపడితే అక్కడ అందమైనమెట్లు కనపడొచ్చుగాక

అన్ని మెట్లూ అందరూ ఎక్కటానికికాదు. అన్ని చీరలూ అందరూ కట్టు కోటానికికాదు. అన్ని నవ్వులు అందరికోసంకాదు. అన్ని తివాసీలమీంచి అందరూ నడవటానికి వీల్లేదు. అన్ని కుర్చీల్లోనూ అందరూ కూర్చోటా నికి వీల్లేదు. అన్ని బ్యాంకులలోని డబ్బూ అందరికీకాదు. కొందరిదే? అన్ని అవకాశాలూ అందరికీ రావు కొందరికే!

నూతిలోకి దిగేమెట్లు గంభీరంగా వుంటాయి. తడితడిగాపాకుడు పాకుడుగా వుంటాయి. కాలవగట్లమీద జారుడు మెట్లు వుంటాయి. మెట్ల మీంచి జారిపడితే నడ్డి విరుగుతుంది. పైనుంచి కిందకుదూకితే పళ్ళు రాలిపోతాయి. పైనుంచి కిందకు దూకినా ఆనందమే- క్రిందినుంచి పైకె గిరినా ఆనందమే- వుయ్యాలలూగుతూంటే ఆనందంగా వుంటుంది. జారుడు బలమీంచి క్రిందకు జారుతున్నా ఆనందంగానే వుంటుంది. పైకి ఎక్కకుండా క్రిందకు జారకుండా ఏతప్పూ చేయకుండా, ఏవంకరా లేకుండా ఎవరూ జీవించలేరు. డబ్బుకో, వదవికో, పెదవికో, అధికారా నికో దేనికొనమో ఓవానికి మనిషి ఎక్కుతూ, దిగుతూ, పడుతూ, లేస్తూ

వుండాలి. చిన్నప్పుడు వుయ్యాలెక్కుతాం, తల్లితండ్రి చంక ఎక్కుతాం. పెళ్ళిలో పల్లకి ఎక్కుతాం. చివర్న ఆనంత శయనంమీద నిశ్చితంగా పడుకుని వెళ్ళివెళ్ళి చితిమీదకెక్కుతాం. సర్వపానకుడు మన్ని కాల్చుకు తింటాడు. అన్ని ప్రశ్నలకు సరయిన జవాబు మృత్యువు. చిత్రం ఏమిటంటే చాపమీద పడుకునేవాడు చచ్చిపోతున్నాడు. విమానంలో ఎగురుతున్నవారు చచ్చిపోతున్నాడు. అణుబాంబులు చేసినవాడూ, చేయనివాడూ చచ్చిపోతున్నారు. చచ్చేదాకా జీవించాలి. తప్పదు మెట్లు ఎక్కాలీ దిగాలీ తప్పదు. తలుపులు వేయాలి. కిటికీలు మూయాలి తెరవాలి, ఏందుఏందుకు ఏందుకు ఏవరైవా చెప్పగలరా? తెలుసనుకున్న వారికేమి తెలియదు. అంతా మిష్టరీ, అంతా కన్ఫ్యూషన్, అంతా న్యూసెన్స్. అంతా నాన్సెన్స్. మేడ మెట్లెక్కుతున్నప్పుడు ఈ మెట్లు ఎవరుకట్టారు. అనిపిస్తుంది. ఎవరో ఒకరు- ఎందుకుకట్టారు- ఎక్కటానికి దిగటానికి, ఏందుకు ఎక్కడం దిగడం? మేడమీదవున్నాక మరి క్రిందకు దిగక్కర్లా.... మేడమీద ఎందుకు వుండటం? క్రిందవుండటానికి వీల్లేక....వుత్తమం వున్నతాసనం. ఎత్తుమీద కూర్చున్న వాళ్ళంతా వుత్తములా- కొతులు చెట్లమీద వుంటాయి. అరణ్యాలో సింహాలూ, ఏనుగులు నేలమీద నడుస్తాయి. అమ్మఅప్పచ్చులు చేస్తుంది. నాన్నారు తింటారు. తినేవాడు గొప్పవాడా, చేసేవారు గొప్పవారా? ఏమో ఎవరికి తెలుసు?

మొన్న బొప్పాయి చెట్టుకి నిచ్చెన వేసివుంది. ఒక బొప్పాయి పండు అడుగున ముగ్గి నన్ను చూసి నవ్వినట్లయింది. అ నిచ్చెన ఎక్కి ఆ పండు కోయాలని వంగాను. నిచ్చెన తిరగబడింది. కింద సిమెంటు కుండీలో పడ్డాను. మా వారొచ్చారు "రెస్టు తీసుకుంటున్నావా" అన్నారు. "కనపడ్డం లేదా నిచ్చెన మీంచి పడ్డాను" అన్నాను. బొప్పాయి పండు కోయాలంటే పెరురుగడతో పొడవలేక పోయావా అన్నారు. "ముందు నన్ను ఈ సిమెంటు కుండీలోంచి లేవతీస్తారా తియ్యరా" అన్నాను. "పురుషుల సహాయం లేకుండా స్త్రీలు పైకి రావాలనుకుంటే—అంతా

యిలాగే అవుతుంది ఇహ్హిహీ"అని నవ్వారు. "డోంటాక్‌రాట్" అన్నాను. కుండీలోనుంచి నన్ను లేవతీసి నువ్వు అచ్చం పంకజంలా వున్నావన్నారు. "మీరు పంకజనాభుడు కదా" అన్నాను. అన్నానేకాని సిమెంటు కుండీలో పడటం వలన ఏ పార్టు కాపార్టు మండిపోతోంది. "హోసి ఇడియట్— నిచ్చెన తిరగేసి వేశావే—ఏదీ మళ్ళీ ఏక్కు.....నేను పట్టుగుంటాను. ఇందాక ఎల్లా పడ్డావో చూపించు." అన్నారు. "ఆల్‌రైటు నిచ్చెన పట్టుకోండి మళ్ళీ ఎక్కాను. పండుకోసి "ఇదుగోనండీ అని వెనక్కు తిరిగి చూపించబోయాను. మళ్ళీ చీర కాళ్ళకడ్డం పడింది. పడ్డాను. పడ్డం పడ్డం నిచ్చెన పట్టుగున్న శ్రీవారిమీద తాటిపండులా పడ్డాను. "చప్పాన్" అన్నారు. స్త్రీలు పైకి వెళ్ళకూడదన్నారు గదా - యిప్పుడెలాగుంది? అన్నాను "వెలాసిటీ ఎక్కువగా వుందే" అన్నారు. స్త్రీల వెలాసిటీ ఎక్కువగానే వుంటుంది. భూదేవి కూడా స్త్రీయే కదా. శ్రీదేవీ భూదేవీ కలుసుకునప్పుడు ఆ మాత్రం వెలాసిటీ వుండదా—"మీకేం ఫిజిక్సు తెలీదు. సైన్సు తెలీదు" అన్నాను. ఇప్పుడిప్పుడే తెలుస్తోందే అన్నారు. దట్సాల్!

మా ఇంట్లో బొప్పాయి చెట్టూ లేదు. నిచ్చెనా లేదు. నేను సిమెంటు కుండీలోనూ పడలేదు. బొప్పాయి పండంటే నాకు చాలా అసయ్యం. వూరికే రాశాను. స్త్రీల వెలాసిటీ తెలుసుకుని పురుషులు జాగ్రత్తపడడం అవసరమని-మెట్ల ఫిలాసఫీ కొద్దిగా రుచిచూస్తారనీ-మరేమోనె బొప్పాయి చెట్టు ఎక్కాలంటే ముందు క్రింద సిమెంటుకుండీ తీయించేయాలి నిచ్చెన తలక్రిందులుగా వేయకూడదు. బొప్పాయి పండు కోశాక "ఇదిగో నండీ" అని వెనక్కి తిరిగి నవ్వకూడదు. పళ్ళు రాలిపోయేలా క్రింద పడతారు. క్రింద పడితే ఫరవాలేదు. మీ కెపాసిటీకి మీ వారు అణగారి పోతారు. మీ యింట్లో బొప్పాయి చెట్టు నిచ్చెనా రెండూ వుంటే ఏదో ఒకటి అమ్మేసెయ్యండి. ఏది అమ్ముతారు? బొప్పాయి చెట్టా? ఐలేవారే! నిచ్చెనే అమ్మేసెయ్యండి. (నిచ్చెనంటే ఏంబిషన్) ఏంబిషన్ లేకుండా ఎంత మంది జీవించటం లేదు. బైదిబై మీ ఇంట్లో బొప్పాయి చెట్టు ఉందా—

లేదూ బ్రతికిపోయ్యారు. అయితే నిచ్చెన లేదా? నిచ్చెన ఎప్పుడూ ఎరువు తీసుకోకండి. ఎవరింటికేనా వెళ్ళి నిచ్చెన ఎక్కడం కంటె మనింట్లో వున్న నూతిలోకి వురకటం మంచిది. నామాటలు మీకు బోధపడటం లేవా? ఇదంతా ప్యూర్ ఫిలాసఫీ. ఫిలాసఫీ ఎప్పుడేనా ఎవడికేనా తిన్నగా బోధపడి ఏడిచిందా? లేదు. లేదు. అది అంతే-ఇది యాబ్‌స్ట్రాక్ట్ ఆర్ట్.... యాబ్‌స్ట్రాక్ట్ రైటింగ్ మీకు బోధ పడ్డం లేదా ఓరమ్మ నెనేం జేతునే-ఓరయ్య నెనెంజేతునె....

●